

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **K. J.**, zastoupeného opatrovníkem SOZE (Sdružení občanů zabývajících se emigranty), se sídlem Brno, Mostecká 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2009, č. j. OAM-226/VL-10-P30-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 8. 2009, č. j. 63 Az 32/2009 - 21,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 8. 2009, č. j. 63 Az 32/2009 - 21, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 30. 4. 2009, č. j. OAM-226/VL-10-P30-2009 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zastavil žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), přičemž konstatoval, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle ustanovení § 10a písm. b) citovaného zákona a určil, že státem příslušným k posouzením podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany je, podle čl. 13 a čl. 20 odst. 1 písm. c) nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k

posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin II“) Kyperská republika.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Ostravě žalobou; ten usnesením ze dne 14. 8. 2009, č. j. 63 Az 32/2009 – 21, řízení o žalobě zastavil. V odůvodnění krajský soud konstatoval zjištění, že žalobce dne 7. 5. 2009 opustil Přijímací středisko V. L.. Ze sdělení Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie v Praze krajský soud zjistil, že byl žalobci vydán výjezdní příkaz k opuštění republiky, platný do 9. 5. 2009, a že v rámci *Dublinského řízení* byl žalobce dne 7. 5. 2009 vrácen z území ČR na území Kyperské republiky. Krajský soud uvedl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je nejdůležitějším prvkem sám žadatel a jeho poznatky o konkrétním prostředí a událostech; proto je přítomnost žalobce či alespoň jeho součinnost nutná i v soudním řízení o přezkumu napadeného rozhodnutí. Závěrem pak uvedl, že vzhledem k tomu, že se žalobce nezdržuje v místě hlášeného pobytu, jeho změnu soudu neoznámil a nelze je zjistit, nezbylo, než řízení o žalobě podle ustanovení § 33 písm. b), e) zákona o azylu a podle ustanovení § 47 písm. c) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zastavit.

Usnesení krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) prostřednictvím svého opatrovníka kasační stížností, opírající se o důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatel napadá usnesení krajského soudu v rozsahu výroku I., přičemž namítá, že ustanovení § 33 písm. e) zákona o azylu nebylo krajským soudem vyloženo konformně s ústavním pořádkem ČR. Nelze totiž akceptovat, aby právní řád aproboval jako jediný právní prostředek ochrany proti rozhodnutí o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobu, o níž je však řízení zastaveno právě z důvodu toho, že nastoupí nevyhnutelné důsledky napadeného rozhodnutí, které jsou na vůli žadatele o mezinárodní ochranu nezávislé. Ve stěžovatelově případě byl nevyhnutelným důsledkem napadeného rozhodnutí jeho transfer na Kypr, jakožto země příslušné k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nevyhnutelnost transferu stěžovatele spočívá i v tom, že podání žaloby proti napadenému rozhodnutí nemá ze zákona odkladný účinek (§ 32 odst. 3 zákona o azylu). Za nesprávný v této souvislosti považuje stěžovatel i závěr o tom, že transferem u něj došlo ke změně místa hlášeného pobytu, jelikož takovým místem je podle ustanovení § 77 zákona o azylu myšleno azylové zařízení, případně jiné místo *na území ČR*. V daném případě je postup podle ustanovení § 77 odst. 3 zákona o azylu vyloučen, neboť transfer stěžovatele nastal ze zákona a nezávisle na jeho vůli; logicky tak nepředstavuje změnu místa hlášeného pobytu ve smyslu zákona o azylu. Tím, že došlo k zastavení soudního řízení s poukazem na nezdržování se v místě hlášeného pobytu, byl stěžovatel zkrácen na svém právu na soudní a jinou ochranu podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod, neboť takový postup fakticky vylučuje soudní přezkum napadeného rozhodnutí To odporuje principům právního státu i ustanovení čl. 19 odst. 2 Nařízení Dublin II. Toto ustanovení stanoví možnost přezkumu napadeného rozhodnutí, z čehož vyplývá povinnost příslušných orgánů zabývat se kvalifikovaným podnětem k přezkumu.

Stejně tak je stěžovatel přesvědčen, že krajský soud nesprávně postupoval při opatřování informací o jeho pobytu; z toho pak nesprávně dovodil, že je dán důvod k zastavení řízení podle ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu. Krajskému soudu bylo

známo, že byl stěžovatel transferován na Kypr; neměl proto rezignovat na další zjišťování místa pobytu, nýbrž měl se pokusit zjistit, kde se stěžovatel skutečně nachází, a to buď prostřednictvím Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nebo příslušného odpovědného orgánu státní správy přijímajícího státu, v rámci postupu podle čl. 21 Nařízení Dublin II. Jestliže měl krajský soud za to, že jsou informace o pobytu stěžovatele nezbytné pro rozhodnutí ve věci, umožňovalo mu ustanovení čl. 21 odst. 7 nařízení požádat o relevantní informace. V této souvislosti odkazuje stěžovatel na rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 8. 2009, č. j. 8 Azs 21/2009 – 91, (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), jehož závěry lze na daný případ obecně vztáhnout. Postup krajského soudu je ve světle uvedeného nepřijatelný, neboť nevznesl dotaz ohledně místa pobytu stěžovatele podle pravidel čl. 21 nařízení Dublin II, ani se žádným jiným dostupným způsobem nepokusil místo jeho pobytu zjistit. Po stěžovateli samotném nelze spravedlivě požadovat, aby pro zdárné hájení svých práv oznamoval místo pobytu v zahraničí, neboť to je pro něj spojeno s mimořádnými obtížemi.

Stěžovatel konečně poukazuje na to, že téměř všechny žaloby proti rozhodnutím o nepřípustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany, zastavení správního řízení a určení odpovědného státu pro posouzení žádosti (tzv. *dublinská rozhodnutí*) končí zastavením žalobního řízení. Nelze však činit závěr, že žalobci v tomto typu řízení nejsou osobami bdělými v hájení svých práv. Ve většině případů nejsou totiž náležitě poučeni, že právě formální úkon oznámení místa pobytu má výrazný dopad na to, zda bude jejich případ meritorně posouzen či nikoliv. S přihlédnutím k tomu, že žalobci se zpravidla nacházejí v horším sociálním postavení a v cizím prostředí, není požadavek hlášení místa pobytu v souladu s právem na soudní ochranu, zejména za situace, kdy soudu v meritorním posouzení věci nic nebrání. Poukaz na nezbytnost přítomnosti žalobce v soudním řízení je i vzhledem k možnosti rozhodnout bez jednání lichý.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci uvedl, že jím vydané rozhodnutí i rozsudek krajského soudu jsou v souladu s právními předpisy. Posouzení kasační stížností nastolených právních otázek ponechal žalovaný zcela na uvážení Nejvyššího správního soudu. Žalovaný připomíná, že v rámci řízení podle Nařízení Dublin II dochází k akceptaci ze strany dožádaného státu, tzn. že dotčená osoba není odsunuta z ČR na základě jednostranného právního úkonu. Azylové řízení bude se stěžovatelem provedeno na Kypru, kde bude moci stěžovatel využít všech správních a soudních procesních prostředků ke svojí ochraně.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen opatrovníkem, za kterého jedná osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2009, č. j. 9 Azs 42/2009 – 54 a ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 75/2009 – 51). Poté se Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tedy přijatelná ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany se zdejší soud podrobně věnoval v řadě svých rozhodnutí, např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikovaném pod č.

933/2006 Sb. NSS, případně v usnesení ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57. V rozhodnutí posledně zmiňovaném dospěl k závěru, že *„případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti"*. Právě takové zásadní procesní pochybení způsobilé zasáhnout hmotně-právní sféru stěžovatelek Nejvyšší správní soud zjistil v daném případě v postupu krajského soudu; kasační stížnost proto posoudil jako přijatelnou.

Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel napadl správní rozhodnutí žalobou podanou k poštovní přepravě dne 13. 5. 2009 a k žalobě připojil též žádost o přiznání odkladného účinku. Z vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 2. 6. 2009 a ze sdělení Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 26. 6. 2009 se shodně podává, že stěžovatel byl dne 7. 5. 2009 transferován na území Kyperské republiky, a to v režimu nařízení Dublin II. Ze správního spisu pak vyplývá, že k transferu stěžovatele došlo bezprostředně po doručení napadeného rozhodnutí. Dále ze soudního spisu vyplynulo, že krajský soud usnesením ze dne 29. 6. 2009, č.j. 63 Az 32/2009 – 19, ustanovil stěžovateli opatrovníka, neboť stěžovatelův pobyt nebyl znám. Dne 14. 8. 2009 krajský soud napadeným usnesením zastavil řízení o žalobě. V projednávaném případě byl tedy stěžovatel předán na území Kyperské republiky dříve než bylo vůbec zahájeno řízení o žalobě.

Pokud jde o samotné právní hodnocení věci, zde je nutno uvést, že Nejvyšší správní soud se již skutkově a právně obdobnou věcí zabýval v rozsudku ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 75/2009 – 51. Z povahy věci plyne, že závěry přijaté Nejvyšším správním soudem ve zmiňované věci jsou beze zbytku aplikovatelné i na nyní posuzovaný případ. Proto v nyní posuzované věci lze na tento rozsudek, nad rámec níže uvedeného odůvodnění, v plném rozsahu odkázat.

Stěžovatel kasační stížností brojí proti nezákonnosti aplikace ustanovení § 33 písm. b), e) zákona o azylu na jeho případ. Namítá zejména, že zastavením řízení o jeho žalobě proti napadenému rozhodnutí došlo k porušení čl. 19 odst. 2 Nařízení Dublin II, neboť mu

byl odepřen jediný procesní prostředek sloužící k přezkumu napadeného rozhodnutí – žaloba ve správním soudnictví, respektive nemohl jej efektivně využít. Krajský soud v napadeném usnesení zastavil řízení o žalobě s tím, že mu nebylo známo místo stěžovatelova pobytu, neboť, jak vyšlo v řízení najevo, stěžovatel byl předán Kyperské republice k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

Nejvyšší správní soud nejprve musí přisvědčit názoru stěžovatele, že na jeho případ se vztahuje právní úprava obsažená v Nařízení Dublin II. Správní řízení bylo žalovaným zastaveno [§ 10a písm. b) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu] s tím, že k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný jiný členský stát EU. Právě k určení příslušného státu se používá Nařízení Dublin II; toto nařízení pak stanoví nejen kritéria pro určení příslušného státu, ale též postupy členských států v případech, v nichž nejsou k rozhodnutí o žádosti příslušné. Podle čl. 19 nařízení je nepříslušný členský stát povinen, jsou-li splněny podmínky pro předání žadatele do příslušného státu, vydat rozhodnutí o tom, že nebude jeho žádost posuzovat a že žadatele přemístí do příslušného členského státu. Podle odst. 2 cit. ustanovení musí být takové rozhodnutí odůvodněno a je proti němu *možné podat opravný prostředek nebo je možné provést jeho přezkum. Opravný prostředek nebo přezkum týkající se tohoto rozhodnutí nemá odkladný účinek na provedení přemístění, pokud tak nerozhodnou soudy nebo příslušné orgány.* V právních poměrech České republiky je takovým procesním nástrojem obrany žaloba ve správním soudnictví. *„Smyslem čl. 19 odst. 2 nařízení Dublin II je umožnit přezkum rozhodnutí o určení příslušného státu. Takový výklad vnitrostátních pravidel, který by přezkum „automaticky" vylučoval by právě vedl k popření účelu právní úpravy nařízení a byl by s ní v rozporu; jinými slovy je-li dána možnost přezkumu rozhodnutí, pak tato možnost musí být efektivní. (...) Procesní pravidla obsažená v zákoně o azylu a v s.ř.s. je tedy nutno aplikovat způsobem, jež bude zaručovat efektivitu (účinnost) prováděného přezkumu; ustanovení § 33 zákona o azylu je v případech uplatnění nařízení Dublin II nutno aplikovat s přihlédnutím ke specifikům posuzovaných případů, zejména s ohledem na pravděpodobnou nepřítomnost žadatele (v postavení žalobce) na území České republiky."* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 75/2009 – 51).

K povaze ustanovení § 33 zákona o azylu je nutno uvést, že umožňuje soudu řízení ve věci mezinárodní ochrany zastavit, nastane-li některá ze skutečností uvedených pod písm. a) až e). Ustálená judikatura zdejšího soudu (srov. např. rozsudek ze dne 4. 9. 2008, č. j. 3 Azs 40/2008 - 67, nebo rozsudek ze dne 29. 4. 2009, č. j. 4 Azs 2/2009 - 33) vychází z předpokladu, že nastoupení některého z důvodů podle ustanovení § 33 zákona o azylu vylučuje, aby soud ve věci meritorně rozhodoval; taková procesní situace má mít obligatorní procesní vyústění v podobě zastavení řízení.

Podle ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu *soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany (žalobce).* Podle písm. e) téhož ustanovení *soud řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) se nezdržuje v místě hlášeného pobytu a jeho změnu soudu neoznámil.*

Co se týče námitky nesprávné aplikace ustanovení § 33 písm. e) zákona o azylu, je Nejvyšší správní soud nucen konstatovat, že jeho aplikace je v nyní posuzovaném případě z povahy věci *per se* vyloučena. Vzájemným vztahem ustanovení § 33 písm. b) a e)

se Nejvyšší správní soud již podrobně zabýval, a to v rozsudku ze dne 21. 8. 2009, č. j. 1 Azs 38/2009 – 48, přičemž konstatoval, že *„[u]stanovení § 33 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, lze aplikovat jen na situace, kdy žadatel o udělení mezinárodní ochrany změní místo hlášeného pobytu v souladu s § 77 téhož zákona, neoznámí tuto změnu soudu a současně se na novém místě hlášeného pobytu nezdržuje.“* Z obsahu správního a soudního spisu nevyplývá, že by stěžovatel podstupoval postup změny místa hlášeného pobytu podle ustanovení § 77 zákona o azylu, a proto je zřejmé, že pak ani takovou změnu nemohl ohlašovat soudu a ani splnit podmínku, že by se v novém místě hlášeného pobytu nezdržoval. V tomto směru je rovněž nutno poukázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 8 Azs 26/2009 - 45, z něhož se podává, že ustanovení § 33 písm. e) zákona o azylu nedopadá na případy, kdy je účastník řízení vyhoštěn, tj. nikoliv o své vůli donucen opustit území České republiky. V daném případě sice nedošlo k vyhoštění, ale k transferu stěžovatele, nicméně principálně se jednalo o obdobnou situaci, jejíž podstatou je, že došlo k opuštění území České republiky nikoli z vůle stěžovatele, a proto lze závěry citovaného rozsudku analogicky vztáhnout také na tento případ. S ohledem na uvedené již Nejvyšší správní soud nepovažuje za nutné zabývat se stěžovatelovou argumentací vztahující se k aplikaci a interpretaci ustanovení § 77 zákona o azylu.

Stěžovatel dále namítal i nesprávnou aplikaci ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu, neboť se krajský soud nepokusil zjistit jeho pobyt na území Kyperské republiky postupem podle čl. 21 Nařízení Dublin II; z toho důvodu pak nemohl mít za prokázané, že nelze zjistit místo pobytu stěžovatele. Tuto námitku shledává Nejvyšší správní soud taktéž důvodnou. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, jaké úkony musí soud učinit, aby byl oprávněným závěr, že žadatel je skutečně neznámého pobytu (srov. například rozsudek ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004 - 58), a jak musí být jeho zjištění aktuální (k tomu srov. rozsudek ze dne 14. 8. 2009, č. j. 8 Azs 21/2009 - 91). Obecně řečeno řízení o žalobě nelze zastavit podle ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu, pokud není *přiměřeným způsobem* prokázáno, že žalobcův pobyt skutečně není znám. Z již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 75/2009 – 51, se k tomu podává, že *„[p]otřeboval-li soud zjistit přesnější místo stěžovatelova pobytu* (po transferu stěžovatele do jiného členského státu EU – pozn. NSS), *mohl k tomu použít nástroje dané mu k dispozici nařízením Dublin II (zejm. kapitola VI.). Právní úprava výměny informací mezi členskými státy je obsažena zejména v čl. 21 nařízení. Členské státy si podle tohoto ustanovení vyměňují informace o žadatelích o azyl, jež jsou významné mj. pro splnění všech povinností plynoucích z nařízení Dublin II (čl. 21 odst. 1 písm. c/); požadovaným údajem pak může být též místo pobytu žadatele (čl. 21 odst. 2 písm. d/). Výměnu informací zprostředkovává v každém členském státě k tomu určený orgán (čl. 21 odst. 6), v České republice je jím právě žalovaný, konkrétně Oddělení azylové a migrační politiky, oddělení Dublinského střediska. Obrátí-li se soud na žalovaného s žádostí o obstarání informací, jež jsou nezbytné pro provedení soudního přezkumu správního rozhodnutí (tedy realizace čl. 19 odst. 2 nařízení Dublin II), žalovaný je právě s ohledem na plnění povinností vyplývajících z nařízení povinen soudu požadované informace obstarat (resp. se o jejich obstarání pokusit). (...) Je nepochybné, že součinnost žalobce v žalobním řízení je pro zdárné vedení tohoto řízení a meritorní posouzení žaloby nezbytná; je tedy nezbytné znát žalobcovu aktuální adresu, na níž mu lze doručovat. (...) Z těchto důvodů se krajský soud musí pokusit místo pobytu žalobce zjistit, je-li zřejmé, že na adresu uvedenou v žalobě nelze žalobci doručit.“*

V posuzované věci dospěl krajský soud k závěru, že stěžovatelův pobyt je neznámý, neboť zjistil, že byl předán do Kyperské republiky. Takový závěr však sám o sobě nemůže být opodstatněný, pokud soud neučinil žádné kroky ke zjištění místa pobytu stěžovatele v jiném členském státě EU, a to právě shora naznačeným postupem podle čl. 21 Nařízení Dublin II. Jestliže krajský soud žalobní řízení zastavil, aniž učinil výše popsaná zjištění, zbavil stěžovatele možnosti efektivního přezkumu napadeného rozhodnutí, pročež postupoval i proti smyslu ustanovení čl. 19 odst. 2 nařízení. Usnesení o zastavení řízení je tak ve světle podaných výkladů nezákonným, neboť jím bylo stěžovateli upřeno právo na efektivní soudní ochranu.

Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud naznal, že je naplněn kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a proto mu nezbylo, než napadené usnesení krajského soudu v celém rozsahu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první před středníkem s. ř. s.). Stěžovatel napadl kasační stížností usnesení krajského soudu toliko v rozsahu výroku I. Výrok II. usnesení o nákladech řízení je nicméně, ve smyslu ustanovení § 109 odst. 2, věta za středníkem s. ř. s., výrokem závislým na výroku napadeném, pročež musel být z logiky věci zrušen taktéž (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2005, č. j. 3 As 12/2005 – 56).

V dalším řízení pak bude krajský soud povinen postupovat podle čl. 21 Nařízení Dublin II a obrátí se na příslušné oddělení Ministerstva vnitra se žádostí o zjištění místa pobytu stěžovatele v Kyperské republice, popřípadě o zjištění, zda se ještě nachází na území EU či zda nebyl vyhoštěn do vlasti. Další postup v řízení před krajským soudem bude dále záviset na tom, jaké informace se mu dostane. Na tomto místě ještě Nejvyšší správní soud připomíná závěry přijaté v rozsudku ze dne 19. 11. 2009, č. j. 7 Azs 73/2009 – 42, konstatující, že *„[s]kutečnost, že bylo realizováno správní vyhoštění cizince ještě bez dalšího neznamená, že se tento účastník řízení stává nezvěstným a jeho místo pobytu neznámé. Správní soud má i v takovéto situaci povinnost dostupnými prostředky zjišťovat místo pobytu tohoto účastníka řízení v zahraničí za účelem doručení písemnosti (...).“*

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu